

**Posudek diplomové práce slečny Denisy Isabelly Pospíšilové
na téma
TAPISERIE A GOBELÍNY ZE SBÍREK PRAŽSKÉHO HRADU
od
PhDr. Jaroslava Sojky, Ph.D.**

Jako vedoucí práce *Tapiserie a gobelíny ze sbírek Pražského hradu* vyjadřuji v následujících řádcích tohoto posudku uspokojení s prací slečny Denisy Isabelly Pospíšilové, i s jejím dosavadním studiem, vždyť přináleží ke studentům KTF UK, kteří mají známkový průměr 1,25 (první ročník studia magisterského) a 1,00 (druhý ročník studia magisterského).

Slečna Pospíšilová ušla značný kus cesty, jak ve stylu psaní, tak především ve způsobu poznání. Od obecně laděných témat, jako byla její předchozí bakalářská práce *František Ferdinand d'Este na Konopišti / rozložení moci, bohatství, vznešenosti, rodiny a srdce* se dostala k monografickému zpracování. Je tedy jasné, že je to typ studentky s analytickým a rozvážným smýšlením. Jako budoucí historička umění nám již nyní naznačuje, že umí více selektovat než rozšiřovat, více zužovat dané téma než jej rozepisovat do epické šíře, kdy mnoho slov mnohdy zakrývá prázdnotu.

Jasně definovaná struktura obsahu práce svědčí o snaze zevrubně uchopit téma od obecné charakteristiky tapiserie a gobelínu přes připomenutí tvůrců, tkalců, autorů kartonů, až po katalogový charakter značné části práce, který je bezpochyby nejpřínosnější v rámci daného osobitého tématu.

Slečna se ale pokusila vnořit hlubším způsobem do problematické sféry restaurování textilií. A tak vlastně každý čtenář si v její práci může najít něco zajímavého, něco, co jej zaujme.

Jazyk je živý, někdy horlivě květnatý, pravopisné chyby nejsou závažné, jen tu a tam probleskne přílišné zaujetí obsahem nad jazykovými zákonitostmi a tudíž formou věty. Na rozdíl od jiných studentských prací je zde verbální repertoár užívaný vhodně, nápaditě a především, co se týče odborné terminologie, i správně.

Možná, by se tu a tam dalo něco vytknout poznámkovému aparátu, způsobu citace, ale to jsou nedostatky tak nepatrné, že nestojí za povšimnutí. Tato předkládaná školní práce přináší nesčetné množství informací a vůbec celkově překračuje hranice rozsahu diplomové práce. Je vidět, že slečna s radostí studuje dějiny umění.

Co nás ale nesmírně těší, je schopnost slečny udržet si zaujetí pro věc provázející její práci od prvních řádků až po ty poslední. Je nám jasné, že slečnu zajímá umění baroka, tj. že z ní nikdy nebude medievalistka. Oborově se ale neprofiluje unáhleně, nýbrž racionálně. Snaží se pochopit duchovní milieu doby, spojené především s osobností francouzského krále Slunce Ludvíka XIV. A od něj přes segmenty věnované jiným druhům užitého umění a kulturní historie přejít ke svému zamilovanému tématu.

Rozhodně je tato školní práce přínosná pro samotné sbírky Pražského hradu. Musí ji ocenit každý kurátor, sbírkař i muzejník. Zajímavé a poučné je shrnutí historie spojené s původem tapiserií a gobelínů ve hradních sbírkách. Což byla šťastná volba slečny Denisy Isabelly Pospíšilové, protože si dokážeme představit, že jiná autorka na tom samém místě by nudila poučkami o útcích a osnovách, narychlo převzatými z Wikipedie. Ne ne. Tímto směrem se slečna nevypravila, nýbrž jako pilná studentka řádně konzultující jednotlivé části své školní práce ji prvně nejen strukturovala, ale též budovala. Pevná výstavba činí z této práce, práci příkladnou pro ostatní studenty.

Přesto jsou zde i části, které by si zasloužily rozvinutí. Tak za prvé: v budoucnu se více zaměřit na Brabantsko v čele s Bruselem a Antverpami a na význam dvora Leopolda Viléma Habsburského. Za druhé více přiblížit, co se dělo počátkem 18. věku v Nancy a Malgrange a proč se právě Nancy stalo výkladní skříní pro umění vrcholného a pozdního baroka. Slečna vůbec nerozvíjí otázku o vztazích mezi „vídeňskými“ („pražskými“) Habsburky a bruselským a francouzským dvorem. Domnívá se, že letmé přiblížení rodinných vztahů stačí. Ale vždyť právě tady se nabízí ta vzrušující, dosud stále nezodpovězená otázka a právě i snad odpověď – jak se přesně tapiserie z cyklu Antonius a Kleopatra a Alegorických měsíců dostaly do Prahy. A to je čistě umělecko-historická otázka. A k ní je především potřeba zkušenosti. Zde si uvědomuji, že ty na slečnu teprve čekají, protože je stále na začátku svého profesního života. Slečna D. I. Pospíšilová zvládá na rozdíl od svých spolužáků jak popis bordury, tak hlavního výjevu tkaného obrazu. Je schopná se věnovat celku, ale i detailu, rozlišovat minuciéznosti a vyzdvihovat cimélie. Po výrazné úpravě této školní práce se lze nadít, že by mohla být i publikována a tím by byl splacený dluh grandióznímu konvolutu barokních tapiserií a gobelínů tvořící nedílnou součást genia loci interiéru Pražského hradu.

V posudku bakalářské práce jsem dříve napsal: „Uvědomuji si, že studentům je třeba se velmi pilně věnovat a že jejich práce jsou odrazem jejich rozvíjejících se osobností, postupného přidávání znalostí a zkušeností. Současně jsou to především samotní studenti, kteří mají svůj *oborový osud* v rukách. I když se mi někde nelíbí nějaká věta, spojka, sousloví, výraz, věřím, že příští práce bude ještě lepší. Proto je zde na místě především povzbuzení a pochvala. Také proto s plnou radostí doporučuji práci slečny Denisy Isabelly Pospíšilvé na téma *František Ferdinand d'Este na Konopišti / rozložení moci, bohatství, vznešenosti, rodiny a srdce* k obhájení!“

V posudku diplomní práce *Tapiserie a gobelíny ze sbírek Pražského hradu* nemohu napsat nic jiného, než, že práci s nadšením doporučuji k obhájení a její autorce přeji mnoho pracovních i osobních úspěchů.

Na Pražském hradě 1. června 2018

PhDr. Jaroslav Sojka, Ph.D.